

Arrest

nr. 226 061 van 12 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 juni 2012.

1.2. Op 30 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Op 13 augustus 2018 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het statuut van vluchteling in te trekken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.4. Verzoeker werd vervolgens op 12 november 2018 gehoord omdat uit zijn dossier bleek dat een nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dit nieuwe element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 21 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 7 januari 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn en van gemengde origine te zijn (Pashtou-Tadzjiek). U bent afkomstig uit Kushkak in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Uw vader was muzikant en kapper. Ook u werkte soms als kapper. Uw vader werd door de Taliban mondeling gewaarschuwd om te stoppen met muziek. Op een dag ontving uw vader een dreigbrief van de Taliban waarin de Taliban wederom opriepen om op te houden met muziek te maken. Hij ging hier niet op in. Een maand later werd uw vader - vermoedelijk door de Taliban - neergeschoten. Na de dood van uw vader woonde u samen met uw moeder, 2 broertjes en 2 zusjes bij uw oom in hetzelfde dorp Kushkak. Ook na de dood van uw vader bleef u als kapper werken en maakte u thuis een paar keer muziek met een vriend van uw vader. Ook luisterde u naar de radio en oefende u uw stem. Anderhalf jaar na de dood van uw vader werd u door een onbekende man op een motor tegengehouden. Hij zei u dat u nog steeds hetzelfde deed als uw vader. De man waarschuwde u dat u hetzelfde zou meemaken als u niet met uw activiteiten zou stoppen. Op 4 juni 2012 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België. Op 30 januari 2013 werd u door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus toegekend.

U werd op 18 juli 2018 gecontroleerd door de luchtvaartpolitie te Zaventem, komende van Dubai. U was in het bezit van vluchtinformatie waaruit blijkt dat u terugkeerde naar Afghanistan: Op 17 juli 2018 reisde u van Kabul naar Dubai en op 18 juli 2018 reisde u van Dubai naar Frankfurt. U verklaarde in 2017 vanuit Düsseldorf via Istanbul of Dubai naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. U verklaarde bij familie in Jalalabad en Nangarhar te hebben verbleven. U verbleef gedurende ongeveer een jaar in Afghanistan, meer bepaald in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar.

Op 13 augustus 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzoekt om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u op 12 november 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Ter staving van uw verklaringen legt u kopieën van medische attesten van uw moeder voor, foto's genomen in Afghanistan, een USB-stick met foto's en een video, een verlopen Belgische verblijfskaart en een verlopen Belgische reisdocument voor vluchtelingen.

B. Motivering

U kreeg op 30 januari 2013 het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u teruggekeerd bent naar Afghanistan in 2017 en daar bent gebleven tot 17 juli 2018, gedurende ongeveer een jaar (CGVS 12/11/2018, p.8). De vaststelling dat uw persoonlijk gedrag erop wijst dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest, om welke reden dan ook, volstaat om op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 12 november 2018 gehoord door het CGVS. De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

U beweerde in dit verband dat uw oorspronkelijke problemen met de Taliban omwille van het feit dat u en uw vader muziek maakten nog steeds actueel zijn en dat u daarom, niet enkel in Surkhrod maar ook in de stad Jalalabad, bedreigd en gedood zou kunnen worden. Er dient echter te worden opgemerkt dat die vrees u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en er gedurende ongeveer een jaar te wonen en vier maanden te werken als kapper. Alleszins relativeert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de mensen voor wie u gevlucht bent in zeer belangrijke mate. Het district waar u geboren bent en problemen kende met de Taliban, Surkhrod, is vlak naast Jalalabad gelegen. Bovendien werkte u dus vier maanden in een kapperszaak in het centrum van Jalalabad. Het feit dat u er als kapper werkte toont aan dat u niet bang was om een heel zichtbare job uit te oefenen (CGVS 12/11/2018, p.16-18).

Deze vrees wordt bovendien nog verder ondermijnd doordat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden reden voor uw terugkeer naar Afghanistan. U weet immers opvallend weinig te vertellen over de ziekte van uw moeder. Zo kan u zeggen dat ze kanker had, maar wanneer u wordt gevraagd welk soort kanker ze had, verklaart u dat niet te weten. U kan vertellen dat u pas werd ingelicht over de toestand van uw moeder toen ze bijna in coma lag en aan het sterven was, meer weet u niet. Hoewel u medische voorschriften neerlegde op naam van uw moeder kan u geen van de medicijnen die ze moest nemen bij naam noemen. Gevraagd in welk ziekenhuis ze was opgenomen moet u eveneens het antwoord schuldig blijven en u kan geen van de behandelende artsen bij naam noemen. Wanneer u wordt gevraagd of u herinnert welke dokters uw moeder verzorgden, antwoordt u dat er een aantal dokters waren, maar voegt u vreemd genoeg toe dat jullie nooit naar de namen vroegen (CGVS 12/11/2018, p.9-13). Daarenboven stelt u dat uw moeder al een aantal beroertes zou hebben gehad, maar dat uw broer dit niet serieus zou hebben genomen. Zelfs gezien de jonge leeftijd van uw broer op dat moment blijft dit bevreemdend (CGVS 12/11/2018, p.10). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering teruggekeerd te zijn naar Afghanistan omwille van de ziekte van uw moeder.

Daarenboven wordt uw vrees om in Jalalabad of Surkhrod bedreigd of gedood te worden omwille van uw vroegere problemen met de Taliban nog verder ondermijnd doordat u na het overlijden van uw moeder nog zes of zeven maanden in Jalalabad bent gebleven, er getrouwd bent en er werkte als kapper (CGVS 12/11/2018, p.17). U beweert dat u voor uw broers en zussen moest zorgen, dat uw Belgische identiteitskaart verlopen was en dat u geen Belgische ambassade kon vinden (CGVS 12/11/2018, p.17). Deze uitleg weet echter allerminst te overtuigen. Bovendien bent u België terug binnen gereisd via de luchthaven van Zaventem op 18 juli 2018. Uw reisdocument en Belgische verblijfskaart waren geldig tot 19 juli 2018, hetgeen toch wel opmerkelijk is.

Tot slot dient opgemerkt dat uw huidige verklaringen over uw problemen met de Taliban niet overeenstemmen met hetgeen u oorspronkelijk verklaarde. Zo stelde u aanvankelijk dat u pas anderhalf jaar na de dood van uw vader een waarschuwing kreeg van de Taliban (CGVS 10/01/2013, p.14). Wanneer u tijdens het onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw beschermingsstatus wordt gevraagd hoe lang voor uw vertrek uit Afghanistan uw vader werd gedood verklaart u echter dat dit een paar maanden ervoor was, om dan te zeggen dat u het niet weet. Wanneer u tijdens het onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw beschermingsstatus wordt gevraagd hoelang na de dood van uw vader u zelf gecontacteerd werd door de Taliban, antwoordt u dat u alles over die periode bewust bent vergeten en dat u er niet meer wilt over praten (CGVS 12/11/2018, p.21). U verklaart tijdens het onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw status dat u zich niet herinnert of uw vader 's morgens, 's middags, 's avonds of 's nachts werd vermoord, terwijl u aanvankelijk wel verklaarde dat dit 's nachts gebeurde. (CGVS 10/01/2013, p.11; CGVS 12/11/2018, p.20-21). Daarenboven weet u tijdens het onderzoek naar een mogelijke intrekking van uw beschermingsstatus evenmin te zeggen hoelang nadat u benaderd werd door de Taliban u Afghanistan verliet (CGVS 12/11/2018, p.24).

De door u voorgelegde documenten – foto's genomen in Afghanistan, medische attesten van uw moeder, uw Belgische verblijfstitel, uw Belgisch reisdocument en een USB-stick met foto's en een video – wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Op de USB-stick staat een video van een persoon die begraven wordt in Afghanistan. Er dient echter opgemerkt te worden dat u niet te zien bent. Dat het de

begravenis van uw moeder betreft kan hier trouwens ook niet uit worden afgeleid (CGVS 12/11/2018, p.5). Ook op foto's bent u nooit samen te zien met de vrouw die uw moeder zou zijn (CGVS 12/11/2018, p.13). Betreffende de medische attesten op naam van uw moeder dient opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bronnen die de uitgifte van Afgaanse documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Afghanistan en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Afghanistan zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Afghanistan en kunnen tal van Afgaanse documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers om internationale bescherming uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker beroept zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht *juncto* artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker meent dat zijn vluchtelingenstatus ten onrechte werd ingetrokken en hem bijgevolg de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

2.2. Stukken

Per drager laat verweerder op 21 augustus 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 25 februari 2019, de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud, Surkhrod (addendum)" van 6 augustus 2019, het rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van EASO van december 2017, p. 1-68 en 195-201, het rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update" van EASO van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, het rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update" van EASO van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, het rapport "Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog volgende nieuwe stukken neer: een kopie van de taskara's van verzoekers familieleden vergezeld van een beëdigde vertaling (stuk 1), een verklaring Mawlawi van het dorp Rahmat Gul vergezeld van een beëdigde vertaling (stuk 2), een verklaring van de vereniging van muzikantisten van Nangarhar, Afghanistan (stuk 3), een verklaring van H. N. (stuk 4), een document van Adnan Babak Diagnostic and medical hospital (stuk 5), foto van het graf van de moeder van verzoeker vergezeld van een beëdigde vertaling (stuk 6) en een attest van tewerkstelling van 11 maart 2019, alsook loonfiches voor de maanden juni, juli en augustus 2019 (stuk 7) (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Intrekking van de vluchtelingenstatus

2.3.1.1. In de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken omdat verzoekers persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest en er indicaties zijn dat hij in het kader van zijn asielprocedure frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus hebben geleid. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) het gegeven dat verzoeker naar Afghanistan is terug gereisd en er gedurende ongeveer een jaar heeft gewoond en zelfs vier maanden gewerkt heeft als kapper in het centrum van Jalalabad – en dus vlak nabij het district waar hij geboren is en problemen kende met de taliban – zijn vrees voor de mensen voor wie hij gevlucht is in belangrijke mate relateert; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden reden voor zijn terugkeer naar Afghanistan, vermits hij opvallend weinig kan vertellen over de ziekte van zijn moeder, geen enkel medicijn kan benoemen dat zij diende in te nemen, ook de naam van het ziekenhuis waar zij behandeld werd of haar behandelende artsen niet kan benoemen en verzoekers verklaring als zou zijn jongere broer de eerdere beroertes van zijn moeder niet ernstig hebben genomen, niet geloofwaardig is; (iii) de vaststelling dat verzoeker na het overlijden van zijn moeder nog zes of zeven maanden in Jalalabad is gebleven, er is getrouwd en er werkte als kapper verder zijn vrees om te worden bedreigd of gedood omwille van zijn vroegere problemen met de taliban ondermijnt; (iv) verzoekers huidige verklaringen over zijn problemen met de taliban niet overeenstemmen met hetgeen hij oorspronkelijk verklaarde en (v) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

2.3.1.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.1.3. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(…)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

2.3.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 augustus 2018 op de hoogte werd gebracht van het feit dat verzoeker in 2017 naar Afghanistan is teruggekeerd en daar is gebleven tot 17 juli 2018, gedurende ongeveer een jaar. Het zijn die vaststellingen die de commissaris-generaal ertoe leiden om verzoekers vluchtelingenstatus op 21 december 2018 in te trekken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in het feit dat uitzonderlijke omstandigheden hem dwongen terug te keren naar Afghanistan, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming om te buigen.

In zoverre verzoeker benadrukt dat uitzonderlijke omstandigheden, meer bepaald zijn zieke moeder, hem deden terugkeren naar Afghanistan, moet erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn moeder daadwerkelijk ziek zou zijn geweest. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“Deze vrees wordt bovendien nog verder ondermijnd doordat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden reden voor uw terugkeer naar Afghanistan. U weet immers opvallend weinig te vertellen over de ziekte van uw moeder. Zo kan u zeggen dat ze kanker had, maar wanneer u wordt gevraagd welk soort kanker ze had, verklaart u dat niet te weten. U kan vertellen dat u pas werd ingelicht over de toestand van uw moeder toen ze bijna in coma lag en aan het sterven was, meer weet u niet. Hoewel u medische voorschriften neerlegde op naam van uw moeder kan u geen van de medicijnen die ze moest nemen bij naam noemen. Gevraagd in welk ziekenhuis ze was opgenomen moet u eveneens het antwoord schuldig blijven en u kan geen van de behandelende artsen bij naam noemen. Wanneer u wordt gevraagd of u herinnert welke dokters uw moeder verzorgden, antwoordt u dat er een aantal dokters waren, maar voegt u vreemd genoeg toe dat jullie nooit naar de namen vroegen (CGVS 12/11/2018, p.9-13). Daarenboven stelt u dat uw moeder al een aantal beroertes zou hebben gehad, maar dat uw broer dit niet serieus zou hebben genomen. Zelfs gezien de jonge leeftijd van uw broer op dat moment blijft dit bevreemdend (CGVS 12/11/2018, p.10). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering teruggekeerd te zijn naar Afghanistan omwille van de ziekte van uw moeder.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze pertinente vaststellingen en overwegingen nu hij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd om de voormelde motieven te verklaren of te weerleggen.

Zo verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om de door hem voorgelegde medische documenten individueel te onderzoeken en dus heeft verzuimd om *in concreto* de authenticiteit ervan na te gaan, dient erop gewezen dat nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afgaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn, verzoeker niet aantoon op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten een ander licht zou werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Te meer nu aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker vervolgt nog dat de in de bestreden beslissing aangevoerde tegenstrijdigheden met betrekking tot zijn problemen met de taliban niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Hij benadrukt in dit verband dat de feiten waarvoor hij oorspronkelijk naar België kwam ten tijde van het interview reeds vijf jaar geleden waren en enige verwarring bijgevolg niet te vermijden is. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te

vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij – ongeacht het tijdsverloop sinds de beweerde feiten – geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Het tijdsverloop sinds de beweerde feiten vormt aldus geen afdoende verklaring voor verzoekers incoherente verklaringen aangaande zijn aanvankelijke problemen.

In zoverre verzoeker impliceert dat het geen grote tegenstrijdigheden betreffen, dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde incoherenties geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij tijdens de asielpcedure eenduidige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop hij bedreigd werd door de taliban, de dood van zijn vader en de tijdspanne tussen de bedreigingen van de taliban en zijn vlucht uit Afghanistan, nu deze feiten de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas.

Gezien het voorgaande en rekening houdend met de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus terugkeerde naar Afghanistan en dat dit persoonlijke gedrag erop wijst dat hij geen vervolging vreest in zijn land van herkomst. Ook lijkt verzoeker frauduleuze verklaringen te hebben afgelegd die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus hebben geleid, nu hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn initiële vluchtaanleiding. Dit alles ondermijnt dan ook zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.1.6. De door verzoeker ter terechtzitting bijgebrachte documenten vermogen niet te tornen aan voormelde vaststellingen.

Met betrekking tot de kopieën van de taskara's van verzoekers familieleden (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 12), dient erop gewezen dat hieruit louter hun identiteitsgegevens kunnen blijken, dewelke op zich niet worden betwist. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers verwantschapsband met zijn twee broers en twee zussen op zich niet wordt betwist, noch hun herkomst uit het dorp Kashkak, in het district Surkhrod, in de provincie Nangarhar.

De verklaring van de Malawi van het dorp Kashkak en de verklaring van de vereniging van muzikartiesten (stukken 2 en 3 van het rechtsplegingsdossier, stuk 12) hebben betrekking op verzoekers oorspronkelijke problemen met de taliban, die ernstig gerelativeerd worden doordat hij na de toekenning van de vluchtelingenstatus terugkeerde naar Afghanistan, zoals blijkt uit het voorgaande.

Uit de verklaring door H. N. (stuk 4 van het rechtsplegingsdossier, stuk 12) kan - daargelaten de vaststelling dat geen enkele dagtekening werd opgenomen in het document - slechts worden opgemaakt dat verzoeker vier maanden als kapper werkzaam is geweest in de stad Jalalabad, hetgeen allerminst wordt betwist in de bestreden beslissing. Zoals blijkt uit het voorgaande wijst het feit dat verzoeker een dergelijke zichtbare job uitoefende na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2017 er net op dat zijn beweerde vrees voor de mensen voor wie hij initieel gevlucht is in zeer belangrijke mate gerelativeerd dient te worden.

Aangaande het document dat verzoeker voorlegt van het '*Adnan Babak Diagnostic and Medical Hospital*' (stuk 5 van rechtsplegingsdossier, stuk 12) dient te worden opgemerkt dat dit Afghaanse document in het Engels werd opgesteld en dit bovendien in zeer gebrekkig Engels, nu het document doorspekt is met tal van typfouten, alsook spellings- en grammaticafouten tegen de Engelse taal. Deze vaststellingen in samenhang met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "*Corruptie en valse documenten*" van 21 november 2017) waaruit blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden, ontnemen het voorgelegde document van het ziekenhuis iedere bewijswaarde.

Uit de foto van het graf van verzoekers moeder (stuk 6 van het rechtsplegingsdossier, stuk 12) kan vooreerst geenszins worden opgemaakt in welke omstandigheden zijn moeder zou zijn overleden, noch

kan hieruit blijken dat verzoeker omwille van de ziekte van zijn moeder zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan nu hoger is komen vast te staan dat verzoeker opvallend weinig weet te vertellen over deze ziekte, hij niets kan aangeven van de medicatie die zijn moeder zou hebben moeten nemen, noch hoe de naam van het ziekenhuis luidde dan wel de namen van haar behandelende artsen.

Verzoekers werkwillem ten slotte, hetgeen blijkt uit het attest van tewerkstelling van 11 maart 2019 en de loonfiches voor de maanden juni, juli en augustus 2019 (stuk 7 van rechtsplegingsdossier, stuk 12), staat volkomen los van de asielpcedure en is van geen enkel belang voor zijn verzoek om internationale bescherming, noch kan het een reden voor behoud van zijn vluchtelingenstatus aantonen.

2.3.1.7. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.3.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota van 21 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) nog terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig bent. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten

worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat **het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nanagarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan **in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is**, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord** te zijn **voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48 / 4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **lijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over deze weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat de veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Waar verzoeker erop wijst dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er nog steeds veel burgerslachtoffers in de Jalalabad en omgeving vallen, dient erop gewezen dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz..

Verzoeker beperkt zich voorts nog tot het louter betwisten van dit besluit en het citeren van een passage uit de landeninfo op de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij niet aantoont dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie ligt immers in dezelfde lijn en werd gehanteerd als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid argumenten aan te brengen voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land

van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER